

ЧАЙЛД РОЛАНД

Превод от английски: Емилия Николова, —

chitanka.info

*„Чайлд Роланд с двамината братя
играел на топка със смях.
Бърд Хелън — това е сестрата —
играела с тях.“*

Бърд Хелън обичала своите братя. А и те я обичали — силно и всеотдайно. Сестра им винаги била техен другар в игрите, а братята ѝ предано се грижели за нея, така, както подобава на истински братя. Един ден, докато играели на топка близо до църковния двор:

*„Чайлд Роланд подритнал топката с крак
и я посрещнал с коляно.
А после се втурнал и ритнал я пак —
запратил я чак над самата камбана.“*

Макар Чайлд Роланд да бил най-малкият и любим брат на Бърд Хелън, между тях съществувало благородно съперничество кой да е пръв. Смеейки се весело:

*„Бърд Хелън се затичала към църквата веднага,
за да намери топка, успяла да избяга.“*

Топката се била изтърколила някъде отдясно на светата обител, затова Бърд Хелън се затичала натам, движейки се обратно на хода на слънцето и то блестяло ослепително в лицето ѝ. Докато тичала натам, нейната сянка останала зад гърба ѝ. Такива неща се случват понякога, когато хората забравят и тичат право срещу слънцето. Само че тогава сянката им не се вижда и човек не може да следи какво точно става с нея.

А какво се случило след това, ще разберете след малко. В това време тримата братя на Бърд Хелън стояли и чакали тя да се върне.

*„Стояли и взирали се надалече,
но тя не се върнала вече.“*

Тогава братята се притеснили.

*„Търсили я всички на север и юг,
на изток и запад, и там, и тук,
от страх се сърцата им свили — беда,
от сестра им нямало и следа.
Нийде я нямало сестрицата мила,
като майска роса се била изпарила.“*

Минало се много време и тогава най-големият брат отишъл при Мерлин — великият магьосник, който можел да казва и предсказва, да вижда и предвижда за всяко нещо под слънцето, че и отвъд него, и го попитал къде ли може да е отишла Бърд Хелън.

— Русокосата Бърд Хелън — рекъл магьосникът, — сигурно е била отнесена заедно със сянката си от горските духове, докато е тичала покрай църквата в посока, обратна на часовниковата стрелка. Защото горските духове имат власт над хората, когато те се движат срещу светлината. Сега тя трябва да е в Кулата на Мрака, сред земите на краля на горските духове, и никой друг, освен най-храбрият рицар сред християните, няма да може да я върне обратно.

— Ако въобще е възможно някой да я доведе — казал най-големият брат, — то аз ще направя това или ще загина заради нея.

— Възможно е — продумал мрачно Мерлин магьосника, — но страшна съдба очаква онзи човешки син, който дръзне да се заеме със задачата, ако преди това не се е подготвил за изпитанията, които го очакват.

Най-големият брат на русокосата Бърд Хелън бил наистина смел човек и никаква опасност не можела да го стресне. И понеже бил твърдо решен да отиде и намери своята сестра, той помолил магьосника да му каже какво трябва да прави и какво не. Великият магьосник му разказал за всички опасности и го посветил във всички

тайни, и след като добре запомнил какво трябва да прави, смелчагата препасал меча си, сбогувал се със своите братя и с майка си и се отправил към Кулата на Мрака сред земите на горските духове, за да доведе обратно Бърд Хелън.

*„Стояли и чакали — пълни с вълнения,
обзети от болка и от съмнения.
Сърцата на братята се свили от страх,
че той няма вече да се върне сред тях.“*

Минало време и тогава вторият брат на Бърд Хелън отишъл при Мерлин Магъосника и му рекъл:

— Научи ме и мен, защото отивам да намеря брат си и сестра си в Кулата на Мрака, в земите на краля на горските духове и да ги върна обратно при нас. — И той също бил много смел и никаква опасност не можела да го стресне.

След като научил добре какво трябвало да прави, той се сбогувал със своя брат, Чайлд Роланд, и с майка си, добрата кралица, препасал меча си и се отправил към Кулата на Мрака, в земите на горските духове, за да доведе Бърд Хелън и техния брат.

*„Стояли и чакали — пълни с вълнения,
обзети от болка и от съмнения.
Сърцата на двамата се свили от страх,
че той няма вече да се върне сред тях.“*

Чакали, чакали те, минало много време, но никой не се връщал от Кулата на Мрака в земите на горските духове. Тогава Чайлд Роланд, най-младият и най-обичан от Бърд Хелън брат, се примолил на майка си да пусне и него да търси изгубените братя и сестра си. Защото той бил най-смелият от всички и нито смъртта, нито каквато и да било опасност можели да го стреснат. Но майка му, кралицата, казала твърдо:

— Не позволявам! Ти си последното ми дете. Ако изгубя и теб, губя всичко свидно на този свят!

Той обаче се молил толкова настойчиво, че накрая неговата майка, добрата кралица, склонила. Благословила го тя, препасала около кръста му меч на баща му, който никога не удрял напразно, като същевременно изрекла заклинанието, носещо победа.

И така Чайлд Роланд се сбогувал с майка си и отишъл в пещерата на великия магьосник Мерлин.

— Разкажи още веднъж, о, велики магьоснико, — рекъл младежът, — как може човешки син да намери русокосата Бърд Хелън и нейните двама братя в Кулата на Мрака в земите на горските духове.

— Синко — отвърнал мъдрият Мерлин, — има две много важни неща, които трябва да знаеш. Макар и да изглеждат много лесни, когато ги чуеш, те всъщност са много трудни за изпълнение. Едното трябва да го правиш, а другото — не. Чуй добре онова, което трябва да направиш: щом се озовеш в земите на горските духове, който и да те заговори, трябва да се отървеш от него, като отсечеш главата му с меч на баща си. Не трябва да се колебаеш нито за миг, иначе си загубен. Онова, което не трябва да правиш, също е много важно: щом стъпиш в земите на горските духове, не трябва да хапваш нито зальк и да отпиваш нито глътка. Защото, ако поемеш дори и капчица или сложиш една-единствена хапка в уста, повече никога няма да видиш земята на хората.

Чайлд Роланд повтарял двете заръки отново и отново, докато накрая не ги научил наизуст. Запомнил добре наставленията, благодарил на великия магьосник и тръгнал по своя път, за да дири Кулата на Мрака в земите на горските духове.

Много път извървял Чайлд Роланд, много изгреви посрещнал и залези изпратил, докато накрая стигнал до едно безкрайно поле, което се простирало докъдето поглед стигал, там един пастир пасял конете си. Конете били диви и очите им светели като огнени въглени.

Досетил се Чайлд Роланд, че това навярно са конете на краля на горските духове и че най-сетне е стигнал далечните земи.

Чайлд Роланд запитал пастира:

— Можеш ли да ми кажеш къде се намира Кулата на Мрака на краля на горските духове?

— Не — отвърнал пастирът. — Не го знам това място. Но тръгни надолу и там ще срещнеш един кравар, който може и да ти отговори на въпроса.

Като чул думите на пастира, Чайлд Роланд веднага измъкнал меч на баща си, който никога не удрял напразно, замахнал с него и с един удар отсякъл главата на пастира, изтърколила се тя по широкото поле и изплашила конете на краля на горските духове. Продължил нататък и стигнал до широко пасище. Там един кравар пасял крави. Кравите го гледали с пламтящи очи и той разбрал, че това сигурно са кравите на краля на горските духове и че той все още бил сред неговите земи.

— Можеш ли да ми кажеш къде се намира Кулата на Мрака на краля на горските духове? — попитал Чайлд Роланд.

А краварят отвърнал:

— Не, не го знам това място. Но продължи да вървиш все напред и там ще срещнеш една птичарка, която може и да знае отговора на този въпрос.

Като си спомнил заръките на магьосника, Чайлд Роланд извадил бързо меч на баща си, който никога не удрял напразно, и с един замах отсякъл главата на краваря. Търкулнала се тя сред тревата и изплашила кравите на краля на горските духове.

Продължил Чайлд Роланд да върви нататък, докато стигнал до една овощна градина, в която седяла старица със сиво наметало и хранела птици. Очичките им светели като малки огнени въгленчета, затова той се досетил, че това са птиците на краля на горските духове и че той все още се намирал сред неговите земи.

Обърнал се тогава Чайлд Роланд към старицата:

— Можеш ли да ми кажеш къде се намира Кулата на Мрака на краля на горските духове?

А птичарката го погледнала и се усмихнала.

— Разбира се, че мога — рекла тя. — Продължи да вървиш още малко нататък и ще стигнеш до един нисък зелен хълм. Нисък и зелен спрямо небето. От основата си чак до върха, хълмът е опасан от три тераси. Обиколи първата тераса и повтаряй:

„Отвори се, откряхни

и пусни ме ти! Пусни!“

След това обиколи и втората тераса и повтаряй:

*„Отвори се, както се полага
и пусни ме в кулата веднага.“*

Накрая обиколи и третата тераса и повтаряй:

*„Отвори се, не мога да трая
и пусни ме да вляза накрая.“*

— Ще се отвори тогава една врата и през нея ще стигнеш до Кулата на Мрака на краля на горските духове. Само запомни, че трябва да се движиш обратно на посоката на слънцето. Ако вървиш заедно със слънцето, тогава вратата няма да се отвори. Това е то. Нека сполуката да е с теб!

Толкова сладкодумно приказвала старицата и така искрено се усмихвала, че Чайлд Роланд за миг забравил какво трябвало да направи. Той поблагодарил на жената за любезността ѝ и понечил да си тръгне, когато изведнъж се сетил за заръката на магьосника. Измъкнал бързо от ножницата меч на баща си, който никога досега не бил удрял напразно, и отсякъл главата на птичарката. Търкулнала се тя сред зърното по земята и изплашила птиците с горящи очи на краля на горските духове.

Отправил се отново на път Чайлд Роланд и вървял, вървял, докато накрая видял на небосклона един кръгъл зелен хълм, опасан, с тераси от основата си чак до върха.

Като стигнал до него, направил точно както го била научила старицата, като не забравил да върви обратно на посоката на движението на слънцето, така че да можел винаги да бъде с лице към него.

Обиколил и третата тераса, повтаряйки:

*„Отвори се, не мога да трая,
и пусни ме да вляза накрая.“*

И ето, че пред очите му се появила врата на хълма. Отворила се тя и го пуснала да влезе вътре. Щом прекрачил прага ѝ, тя щракнала и се затворила зад него, оставяйки го сред непрогледен мрак. Най-сетне Чайлд Роланд бил стигнал до Кулата на Мрака на краля на горските духове.

Отначало царял непрогледен мрак, сигурно защото очите му били все още полузаслепени от силната слънчева светлина навън. Но след известно време, мракът се превърнал в здрач, макар че не можело да се разбере откъде прониквала светлина. Вероятно прониквала направо през стените и покрива, защото наоколо не се виждали нито прозорци, нито свещи. На едва процеждащата се светлина той успял да различи дълъг коридор с груби каменни арки, които били прозрачни и обсипани с разноцветни скъпоценни камъни. Въздухът вътре бил топъл, така, както било винаги из земите на горските духове. Тръгнал той тогава напред и вървял дълго сред здрачната светлина, която не идвала отникъде, докато накрая се озовал пред две широки врати, обковани с желязо. Но щом ги докоснал и те веднага се отворили сами. Влязъл Чайлд Роланд вътре и що да види — пред очите му се ширнала една прекрасна, огромна зала, която му се сторила толкова дълга и широка, колкото бил и самият хълм. Колони подпирали тавана ѝ — широки и величествено издигащи се, те били по-високи от колоните на която и да било катедрала и били направени от злато и сребро, богато украсени с изящно изваяни листа, а между тях били втъкани венци от цветя. Самите цветя пък били направени от диаманти, рубини и топази, а листата им — от смарагди. Арките на колоните се събирали в средата на тавана, откъдето се спускала златна верига, на която висяла огромна лампа, направена от куха перла — бяла и прозрачна. В средата на тази лампа греел голям кървавочервен камък, който се въртял непрестанно и пръскал силната си светлина наоколо чак до най-отдалечените кътчета на огромната зала и вътре всичко изглеждало окъпано в сиянието на залязващото слънце.

В единия край на залата имало чудно, приказно легло, направено от кадифе, коприна и злато, а на него седяла русокосата Бърд Хелън и

решела прекрасните си златни коси със златен гребен. Само че лицето ѝ било безчувствено и вяло — сякаш изсечено от камък. Видяла Чайлд Роланд, но дори не помръднала, а когато заговорила, гласът ѝ сякаш идвал изпод земята:

*„Бог да се смили над тебе, бедни, злостъпни човече!
Какво те води насам, та си дошъл отдалече!“*

За миг на малкия Роланд му се приискало да грабне това подобие на своята обична сестра в прегръдките си, но после бързо си спомнил заръките на великия магьосник Мерлин, и измъквайки меч на баща си, който никога не удрял напразно, той отвърнал поглед от ужасяващата картина и замахнал с все сила към омагьосаната фигура на русокосата Бърд Хелън.

И що да види! Когато се обърнал, целият разтреперан и уплашен, там стояла самата тя — неговата обична сестра, която веднага му заговорила радостно, опитвайки се да надмогне собствените си страхове:

*„Чуй, мили ми братко, най-скъп, най-любим,
защо у дома не остана при мама?
Стотици живота да имаш, уви —
не ще оживееш, спасение няма!
Но сядай тук бързо, най-скъп, най-любим,
горко ти, че си се родил на земята,
щом кралят на духовете се яви,
очаква те гибел, това е съдбата!“*

И през сълзи, с усмивка на лице, тя го настанила до себе си на чудното легло и двамата си заразкавали един на друг какво бил изтърпял всеки от тях и какво бил сторил. Той ѝ разказал как стигнал до земята на горските духове, а тя — как била отнесена, заедно със сянката си, понеже тичала край църква с лице срещу слънцето, и как братята ѝ били омагьосани и в момента лежали вкаменени като

мъртви, каквато била и самата тя само до преди миг, защото не намерили кураж да изпълнят докрай изричните заръки на великия магьосник Мерлин и да отрежат и нейната глава.

Докато си разказвали патилата един на друг, Чайлд Роланд, който бил пропътувал толкова много път без почивка, изведнъж силно огладнял и забравяйки за втората заръка на магьосника Мерлин, помолил сестра си да му даде храната. Все още била под влиянието на магията на злия крал и не можела да го предупреди за опасността. Само го погледнала тъжно, след което станала и му донесла златна купа, пълна с мляко, и хляб.

По онова време съществувала традиция, преди да вземеш храна от някого, да му поблагодариш с поглед. Чайлд Роланд вдигнал купата до устните си и погледнал сестра си в очите, за да ѝ благодари.

И в същия миг си спомнил думите на великия магьосник: „Влезеш ли веднъж в земите на горските духове не трябва да хапваш нито залък и да отпиваш нито глътка. Защото, ако поемеш дори и капчица или сложиш един–единствен залък в уста, повече никога няма да видиш земите на хората“.

Той запратил купата на земята, изправил се на крака решително — млад, здрав, силен и ловък — и извикал предизвикателно:

— Не ще отпия нито глътка, не ще хапна нито залък, докато не видя русокосата Бърд Хелън свободна.

Изведнъж се разнесъл силен шум, като от гръмотевица, и се чул силен глас:

„О–хо–хо!

Усецам мирис на християнска кръв.

И жив или пък мъртъв — все едно какъв,

аз мозъка му ще изсмуча от главата!“

И вратите на огромната зала се разтворили с трясък и кралят на горските духове влетял вътре като ураган. Как изглеждал той в действителност Чайлд Роланд нямал време да види, защото успял само да извика:

— Хайде, призрако! Давай, ако смееш! — и се втурнал напред, за да посрещне врага си, стиснал здраво в десницата си верния меч на

своя баща, който никога не удрял напразно.

И Чайлд Роланд и кралят на горските духове започнали люта борба на живот и Смърт. В това време Бърд Хелън стояла със стиснати юмруци и гледала борбата със страх и надежда.

А битката сякаш нямала край. Накрая обаче Чайлд Роланд надвил краля на горските духове и го принудил да падне на колене пред него. Тогава кралят извикал:

— Аз се предавам, защото ти ме победи в честен двубой.

А Чайлд Роланд му отвърнал:

— Ще те помилвам, ако освободиш сестра ми и братята ми от магиите си и заклинанията и ни пуснеш да се върнем на горната земя свободни.

Тъй като бил победен, кралят склонил да изпълни желанията му. Отишъл до една златна ракла, откъдето извадил стъкленица, пълна с кървавочервена течност. После с тази течност намазал ушите, клепачите, ноздрите, устните и върховете на пръстите на Бърд Хелън и на двамата й братя, които лежали неподвижни като мъртъвци в два златни ковчега.

Изведнъж те скочили пъргаво на крака и заявили, че преди душите им не били в телата, а че сега се били върнали обратно в тях. Изрекъл после кралят на горските духове някакви магически слова, които ги освободили от всички други заклинания.

И тримата братя, заедно със сестра си, прекосили огромната зала, сякаш огряна от лъчите на залязващото слънце. Тръгнали по дългия коридор с груби каменни арки, които били прозрачни и обсипани с разноцветни скъпоценни камъни там, където властвал здрачът. Вратата в хълма се отворила и щом минали през нея, тя щракнала зад гърбовете им, а пък те напуснали Кулата на мрака на краля на горските духове и повече никога не я видели.

Защото, едва топлите слънчеви лъчи ги докоснали и те изведнъж се озовали в родния си дом.

Но русокосата Бърд Хелън вече много внимавала да не минава покрай църква в посока, обратна на слънчевия ход.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.